

Українські ВІСТІ

П'ятниця, 27 червня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 32 (90) Рік III

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

ОСТАННІ НОВИНИ

* МОСКВА. (Радіо-Мюнхен). 25-го червня. Стало відомо, що радянський міністр закордонних справ від'їжджає до Франції в четвер.

* ПАРИЖ. (Радіо-Мюнхен). 25-го червня перші представники радянської делегації уже прибули до Парижу.

* ЛОНДОН. (ББС). Преса жваво коментує згоду росіян взяти участь в обговоренні Маршалового плану. «Ньюс Кронікл» пише, що ми стоїмо, очевидно, на звороті історії, якщо росіяни справді виявляють добру волю до співпраці. «Нью-Йорк Геральд Трібюн» застерігає, що Росія дуже обережна в своїх діях. Французька преса розпачливо радить згоду як відраду несподіванку для американців. А проте лише паризькі наради покажуть, наскільки не передчасний і не безпідставний такий оптимізм.

Два роки ООН

БРЮССЕЛЬ. (Дена-Ройтер). 26-го червня, в другі роковини підписання Карти Об'єднаних Націй, шефи п'ятих великих держав звернуться радом до народів світу. При цій нагоді промовлятиме також Павли Генрі Спаак, перший президент Сесії ООН.

Радіовідозви державних шефів траслюватиме радіостанція Об'єднаних Націй, перехоплюватимуть далі радіостанції держав — членів ООН.

Сталін відмовився

З нагоди других роковин підписання Карти ООН 26-го червня промовлятимуть до народів світу Трумен, Етлі, Орлоу (абож Рамадзе) і Чан-Кайшек. Як повідомляло 25-го червня німецьке радіо «Зюдвестфунк», Сталін відхилив запрошення, і тому від імені СССР промову вилосить А. Громико, радянський представник у Раді Безпеки.

Всупереч ветоі Трумена

ВАШІНГТОН. 23 червня. Американський Сенат більшістю 2/3 голосів схвалив законопроект проти профспілок, що на його президент Трумен був наклав своє вето. Перед тим таку саму постанову прийняла Палата Депутатів. Таким чином, всупереч ветоі Трумена, законопроект став законом. Новий закон обмежує права профспілок і є засобом республіканців у боротьбі з страйками. На знак протесту проти постанови Конгресу 200 тис. гірників у Пенсільванії, Алабамі і Західній Вірджинії оголосили 24-го червня страйк. Не зважаючи на поразку Трумена в Конгресі, його престиж серед робітників набагато зріс.

Перемога Рамадзе

ПАРИЖ. (ББС). 24-го червня французькі Національні Збори схвалили фінансову програму Рамадзе — програму крайніх економічних заходів. За новий фінансовий бюджет голосували 302 депутати, проти — 247, утрималися — 59. Програма передбачає збільшення деяких податків, скасування субсидій на хліб і молоко й інше. Крім того, уряд має право звернутися до французького Банку з проханням дати йому 100 млрд. франків на покриття витрат до кінця цього року. У відповідь на постанову уряду 15.000 шахтарів оголосили страйк. У Марселі 1000 робітників вимагали скасувати крайні заходи.

Париж сьогодні — центр уваги світу

ЛОНДОН. (ББС). 24 червня. В Англії посилено готуються до зустрічі трьох закордонних міністрів у Парижі. Заступник американського міністра економіки В. Клейтон, що перебуває тепер в Лондоні, відбуде сьогодні наради з Етлі, Бевіном і міністром скарбів Далтоном. Хоч американці не висилатимуть до Паружу офіційних спостерігачів, однак В. Клейтон буде присутнім на конференції. Завтра він ще раз розмовлятиме з Бевіном.

Перед вирішальними днями Європи

ПАРИЖ. (Дена-Ройтер). 23-го червня французький міністр закордонних справ Бідо знову висловив перед Національними Зборами задоволення з Маршалового плану. Він ще раз згадав про свої наради з англійським міністром закордонних справ Бевіном і про запрошення до Молотова взяти участь в обговоренні Маршалового плану.

Бідо сказав: «Ми сподіваємося, що три країни підпишуть незабаром угоду. Найближчі дні матимуть життєво важливе значення для нашої Франції, для нашої Європи і навіть для цілого світу».

Італійська нота, що її передав американському міністерству закордонних справ амбасадор Таркіані,

містить конкретні пропозиції щодо участі Італії у відбудові Європи в рамках Маршалового плану. Італія ладна, — говориться в ноті, — з цєю метою дати до послуг: 1) декілька тисяч робітників і 2) свої гідроелектричні станції для електрифікації. Розуміється, вона сподівається натомість від інших європейських країн відповідної компенсації і допомоги.

Перша реакція на радянську згоду

ЛОНДОН. (ББС). 24 червня. В Лондоні і в Парижі вітають згоду Молотова взяти участь в обговоренні Маршалового плану і розцінюють її як відраду ознаку. 23-го червня в Нижній палаті Бевін повідомив про одержання позитивної радянської пропозиції на англо-французьке запрошення. Советський уряд пропонує, щоб три міністри зустрілися 27-го червня у Парижі. «Я вітаю цю швидку відповідь», — сказав Бевін, висловивши надію, що наради в Парижі будуть успішні. Він від'їжджає в четвер удень з групою фахівців-консультантів. Один депутат запро-

понував, щоб наради відбувалися при зачинених дверях. Це позбавить міністрів потреби звертатися до своїх народів і узалежнювати свої виступи від суспільної думки.

Французький міністр закордонних справ Бідо висловив задоволення, що місцем наради обрано Париж. Офіційний представник італійського і шведського урядів теж задоволені, що й Советський Союз візьме участь в обговоренні плану відбудови Європи. Можна сказати, всі сприйняли прихильно відповідь Молотова. Щоправда, французька комуністична преса досі ще її не опублікувала.

Два польські провідні часописи — «Глос людзі» (комуністичний) і «Жеч Посполита» (близька до кіл закордонного міністерства) — перед тим обвинувачували в передових статтях Бевіна в спробі розколоти Європу.

ВАШІНГТОН. (ББС). Президент Трумен призначив три комітети — 1 загальний і 2 спеціальних — для вивчення впливу американської допомоги закордонно на внутрішнє становище США. Один із комітетів наглядатиме за здійсненням Маршалового плану. Саме заснування такого комітету показує, як далеко зайшли плани Маршала.

Коментарі «Економіста» до плану Маршала

ЛОНДОН. 24 червня. Коментуючи Маршалів план, англійський тижневик «Економіст» зазначає, що в Європі існує тенденція переоцінювати становище американського президента і американського державного секретаря і вважати, що вони завжди можуть справитися з Конгресом. Треба пам'ятати не тільки про економічну, а й про ідеологічну сторону справи. Європейська ініціатива має бути творчою ініці-

ативою. Звісно, найперше треба визначити потреби європейських країн. На думку «Економіста», вистачить декількох тижнів, щоб опрацювати спільний план. Алже, вже є інформації і статистичні дані про такі потреби, є звіти УНРРА з окремих країн, звіти європейської економічної Комісії тощо. Але такого списку і переліку ще не достатньо. І тут постає питання європейської самопомогі. Отож, треба скласти

список, якою мірою європейські держави можуть самі собі допомогти. Англія може, скажімо, дати стільки то вовни, Франція — штучних добрив, СССР — хліба (розуміється, якщо випаде добрий урожай) і лісу, Польща і Чехословаччина — вугілля, хліба і т. д. Остання фаза такого обліку — порівняти список потреб і наявних товарів, щоб таким чином визначити скільки чого не вистачає.

СССР хотів напасти на альянтів!

Таємні переговори в 1943 році

НЬЮ-ЙОРК. (АП). Після того, як декілька місяців тому опубліковано в Англії матеріали німецько-советських переговорів у 1939 р., минулого тижня часопис «Liberty» помістив фахову статтю колишнього члена берлінського Відділу закордонних справ д-ра П. Шварца, що під час війни працював у Відділі стратегічної служби США.

Шварц констатує, що в 1943 році Советський Союз запропонував був німецькому уряду сепаратний мир і прохав дозволити йому допомагати Німеччині у війні проти інших альянтів, вима-

гаючи за це дати йому цілковиту свободу дій за лінією Рига-Дарданелли. Совети насамперед вимагали, щоб Німеччина зрікла своїй інтересів у Фінляндії, не перешкоджала інвазії на Туреччину і, крім того, відновила угоду про поділ Польщі.

Переговори провадив у Стокгольмі А. М. Александров, заступник шефа протокольного відділу советського міністерства закордонних справ. Як видно з статті, Москва припинила переговори тоді, коли про них довідалося занадто багато сторонніх і, не одержавши рішучих німецьких запевнень, Совети

не побажали ризикувати союзом з альянтами, їх позиками і орендою.

Одно повідомлення з Нюрнбергу доповнює ці пояснення. Інтерв'юваний колишній секретар закордонного Відділу Ф. Гавс цілком незалежно від статті посвідчив, що в 1943 році советський представник в Стокгольмі таки справді звертався до Німеччини з таємними пропозиціями. Однаковість полягає також у тому, що обидва твердять: переговори між Німеччиною і СССР припинилися, мовляв, через взаємне недовір'я партнерів.

* ЖЕНЕВА. (ББС). 24-го червня в Женеві почалася 30 сесія Міжнародної Організації праці. Австрію прийнято до членів Організації.

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).

В. Василенко. Маршалів план (стор. 2).

В. К. Хліб — підстава світового миру (стор. 2).

Українці за океаном (стор. 2).

О. Наморчук. В країні хмародерів (стор. 3).

М. Таволга. Піонер американської України (стор. 3, 4).

Дитяча література.

* ТОКІО. (Радіо-Мюнхен). 23-го червня імператор Гірогіто відкрив перше після схвалення нової конституції засідання японського парламенту.

* МАДРІД. (Дена). За офіційними урядовими повідомленнями з 28 мільйонів мешканців Іспанії лише 117.922 матимуть право голосу під час голосування 6-го липня з приводу закону про престолонаступництво.

* ВІДЕНЬ. (Дена). Між Австрією і Югославією знову налагоджено дипломатичні відносини.

* СОФІЯ. (Дена). Болгарські Національні Збори 292 голосами з 376-ти схвалили проект нової конституції.

* НЬЮ-ДЕЛІ. (ББС). Фельдмаршал Монтгомері прибув до Індії. Він має намір, крім того, відвідати Сінгапур, Нову Зеландію, Австралію і Японію.

* КАРАЧІ. (ДПД). Остаточно вирішено зробити Карачі столицею Пакистану. Як повідомив американський консул у цьому місті, США думають відкрити в Карачі свою амбасаду.

* НАНКІН. (ТАСС). Китайський уряд планує організувати, головуючи з колишніх звільнених американських вояків, що перебувають в Китаї, чужинських з'єднань добровільців. Добровільці одержуватимуть плату чужинською валютою.

* ПРАГА. (ДПД). Чехо-словацький міністр культури і виховання подає до відома, що в навчальних планах шкіл ЧСР надаватимуть в майбутньому більшу перевагу російській, ніж французькій і англійській мовам.

* ВАШІНГТОН. (ЮП). Американська таємна організація Ку-Клукс-Клан, що була спрямована своїм вістрям проти негрів і складалася з представників громадських кіл, припинила своє існування.

* З двох мільярдів людей, що заселяють нашу планету, 60% — 1.200.000.000 осіб — круглі анальфебети. (Шварцвальдер Пост).

* ФРАНКФУРТ. (РШТ). 25 червня. Економічна Рада об'єднаної англо-американської зони збирається в Франкфурті на своє перше засідання. Рада складається з 54 представників обох зон.

* ПАЛЕРМО. (ББС). 24-го червня в столиці Сицилії відбулися страйки, на знак протесту проти подій минулої неділі, коли убито 4 і поранено 6 комуністів.

* ТОКІО. (Дена). Спеціальна комісія в справах політичної чистки має перевірити діяльність 50-70 тис. японців під час війни.

* МІРОК. (Каліфорнія). 20 червня (ЮП). Американський полковник А. Бойд досяг літаком типу «Shooting-Star» рекордної швидкості 1.012 км. на годину і середньої швидкості 998 км. на годину. Цим самим він побив рекорд англійця Доналдсона.

* АТЕНІ. (ББС). 24-го червня грецьке міністерство суспільної безпеки подало до відома, що албанська берегова батарея в Корфу обстріляла одне грецьке судно.

ПОПРАВКА

В попередньому числі «УВ», у шпальті «Коротких Вістей», трапилася прикра помилка. В третьому знизу абзаці надруковано: «На 31-ше травня в англійських колоніях...» Треба: «... в англійських колоніях...»

Маршалів плян

Хліб—підстава світового миру

На останній Московській Конференції чотирьох міністрів закордонних справ в розпалі дискусій над світовими політичними проблемами представник США Дж. Маршал несподівано для всіх виступив з лекцією на тему про демократію. „Я свідомий того, каже Маршал, що слово демократія може мати багато значень. Для американського громадянина воно має лише одне значення: ми переконані, що всі люди мають певні невід'ємні, природні права, тобто права, які не можуть бути їм набані, ні відібрані. Сюди належить право кожної одиниці, за своїм вибором виявляти свої духові здібності і свої світогляди, почувати себе вільними від страху й примусу, з одним тільки обмеженням, що ніхто не сміє порушувати таких же прав інших.“

Ці прості, здавалось, загально відомі, елементарні слова американського міністра викликали не тільки у присутніх, але в усьому демократичному світі величезне враження. Молотов, слухаючи ці слова, заявив після того, що він „потім“, колись подастъ пояснення СССР слова демократія, але ні на конференції, ні в інших заявах цього не зробив, здається, більше з тактичних, ніж політичних міркувань. Але вже тоді ясно стало, що світ розколовся, що примирення важко буде знайти.

Ці знаменні слова Маршала нагадує вся світова преса, щоб зрозуміти нині ту міжнародну ситуацію, в якій опинилась Європа й Азія. Те, що сталося в Болгарії, Угорщині, Румунії, що загрожувало Австрії — це очевидна для всіх, нічим не завуальована, безпосередня відповідь Сходу на т. зв. доктрину президента Трумена, що передбачає підтримку США всіх народів, які не хочуть підкоритись політичному впливові східного тоталітаризму. Оскільки незабаром окупаційні війська СССР мусять за договором залишити території держав-сателітів, опікуни намагаються „передати“ владу в цих державах комуністичним партіям які діють за вказівками і наказами Москви. Уже більше не підлягає жадному сумніву, що східний молюх прагне поставити світ перед завершеним фактом, щоб потім назовні заявляти, що „це внутрішні справи“ кожної держави, до яких „великим державам не подобає втручатися“.

Політичні розмови й переговори в справі якнайшвидшого остаточно вирішення питання миру з Німеччиною і Австрією, великого комплексу господарсько-політичних проблем післявоєнної Європи — поки що не привели до бажаного кінця і ледве чи приведуть. Москва дедалі грає на голоді, бідності, політичному хаосі, економічних труднощах, інфляції, на нервах змучених народів і держав, не даючи змоги встановити правопорядок, забезпечити нормальні людські умови життя і відбудувати зруйновані війною господарства європейських країн. Паліативні заходи у вигляді грошових позичок окремим державам не зможуть врятувати європейський континент від духової і господарської кризи.

Новий плян міністра Дж. Маршала, що є по суті далішим послідовним розвиненням „доктрини Трумена“, передбачає більш радикальні заходи і відкриває нові перспективи для європейських народів, передаючи справи відбудови Європи в руки зацікавлених держав, гарантуючи їм далекогосяглу фінансову допомогу і мир.

У своєму виступі на зборах студентів у Гарварді Маршал заявив: „Наша політика не скерована проти будь-якої країни чи доктрини, а лише проти голоду, бідності, зневіри й хаосу. Її мета — це відбудова господарства світу, що дозволить поліпшити політичні й соціальні умови, в яких можуть існувати вільні держави. Така допомога, я переконаний, мусить ґрунтуватися не на хиткій базі, що сприяє розвиткові різних криз... Ініціатива мусить виходити від самої Європи. Програма мусить бути спільною, узгодженою з деякими, може не з усіма європейськими народами. Отже, без огляду на внутрішній державний устрій, Америка готова фінансово і матеріально допомогти європейським народам ліквідувати голод, бідність, хаос, залишаючи їм програму дій“. Маршал зазначив, що цей плян можливо буде зреалізувати лише тоді, коли до нього приступять Великобританія і СССР.

Заява Маршала справді одна з найважливіших подій в історії за останні два роки. Це, як заявив англійський міністер закордонних справ Бевін, — „міст між Сходом і Заходом“, міцна база для врятування від загибелі Європи.

Проте її здійснення залежить насамперед від зрозуміння європей-

Безперечно, політичні заходи можуть запобігти новій війні, але вони далеко не достатні, щоб забезпечити тривалий мир. Тут потрібна добра воля, співпраця, взаємне розуміння, спільне зацікавлення у створенні міцних господарських основ. Отже хліб є підставою світового тривалого миру, а не голод, бідність, хаос.

З цього приводу ми хотіли б поділитися з нашими читачами думками Сера Джона Байла Орра, генерального директора Міжнародної організації харчування і сільського господарства при ООН, надрукованими в американському журналі „The Forum“.

ськими народами її далекогосяглого значення, принципової господарської ваги в сучасний момент, оскільки дипломатичні переговори в справі довготривалого миру майже закінчилися повним фіяском — виявленням принципових ідеологічних розходжень, між якими, здається, спільної мови знайти тепер не можна.

Європейські народи й держави прийняли цю великодушну пропозицію Америки з великою радістю і надією. Британія, Франція, Бельгія, Голландія, Норвегія і секретар ООН — Трігне Лі висловились за негайне складання відповідних плянів. Швейцарія обмірковує цю програму. Італія погоджується також брати в ньому участь. Поза межами цього Європейського Союзу лишається Іспанія, Португалія. Навіть Польща й Чехія вважають за доцільне, оскільки вони також потребують фінансової допомоги, бути учасниками розроблення програми відбудови Європи. Арабська Ліга і Китай вимагають поширення цієї допомоги на Азію.

Переговори Бевіна в Парижі з представниками уряду Франції виявили ясну лінію подальшої поведінки головних європейських держав. Швидко діяти, швидко вирішати й підраховувати, не чекати, як до цього поставиться СССР — такий загальний тон нарад у Парижі.

Уже домовлено між Британією і Францією про співпрацю окремих комітетів для вивчення потрібних деяких товарів у Європі, про організацію Координаційного Комітету для визначення, які країни повинні приймати участь в розробленні плянів, про притягнення до цієї роботи представників США і т. д. Визнано за конечне при цьому обмірковувати справу участі Німеччини. Даліші деталі обговорення цих питань в процесі вивчення і уточнення, але одне певне — пропозиція Маршала — це останній шанс на врятування європейського континенту, його культури й цивілізації руками й розумом самих європейців за фінансовою допомогою Америки.

Є різні погляди на те, чи СССР згодиться брати участь у відбудові Європи, чи ні. Більшість часописів сумнівається в цьому, хоч дехто висловлює надію, що нарешті Москва зрозуміє, що відмова її означатиме остаточно створення Західно-Європейського блоку, а далі розподіл сфер впливу, що може принести для СССР більше шкоди, ніж користі. Як би там не було, але 23-го червня Москва прийняла запрошення англійців і французів узяти участь в обговоренні Маршалового пляну і навіть запропонувала з цієї метою відбутися 27-го червня в Парижі спеціальну конференцію.

Та все ж покищо ставлення СССР до американського пляну відбудови Європи залишається неясним. Зате ясно одно: європейські держави вирішили діяти швидко й рішучо, хоч би й як поставився до того СССР.

В. ВАСИЛЕНКО.

„Голод і нужденність у світі — це срамота пляма нашої культури і приречена слабкість. Вони є корінням нещастя, війн і тому мусять щезнути...“

Навіть у нормальних мирних часах $\frac{2}{3}$ людства не має достатку чого їсти, щоб почувати себе здоровими. У таких добре забезпечених країнах як США і Англія треба б збільшити виріб майже всіх харчових продуктів, за винятком борошна, на 15-70% в порівнянні з передвоєнним часом, якщо хочемо, щоб населення харчувалося добре.

Більш половини людства живе в господарсько відсталих країнах, де більшість не дохарчовується, а частина буквально голодує.

Отже, якщо всі люди повинні одержувати в такій кількості, на яку кожна людина має право, збут всіх харчових продуктів технічно й господарськи розвинутих країн на багато років наперед забезпечено.

Безсумнівно, розквіт сільського господарства вплине на розвиток інших індустрій. Бо збільшити видатність сільського господарства можна лише тоді, коли матимемо більше с.-г. машин, приладів, добрив...

$\frac{2}{3}$ людства живе на селі. У слаборозвинутих країнах більшість людей на селі живе дуже бідно. Якщо б вдалося хоч би трохи підвищити їхній рівень життя, підняти їх купівельну здатність — це зразу підняло б попит на міжнародних ринках.

Отже перше завдання — ліквідувати нестачу продуктів у світі. Це вихідний пункт для величезного господарського піднесення, нові перспективи для праці в промисловості і сільському господарстві.

Аналізуючи криву лінію розвитку народного господарства у першій світовій війні (спочатку велике піднесення — всі працюють, багато заробляють, а потім великий спад, безробіття, брак сировини, інфляція), Сер Орр задає питання, чи після другої світової війни, не навчившись нічого, світ піде тими ж шляхами?

„Народи не можуть собі нині дозволити піти шляхом господарського занепаду, катастрофи. Вони працюють над тим, щоб забезпечити ринки збуту своєї продукції. Є серйозна загроза господарської війни, яку світ перейшов ще до першої світової війни. Нам загрожує безробіття, злидні. Нужда створює ґрунт для демагогів і гонить людей до насильства.“

Сучасний світ повинен поширити свої господарські межі. Якщо він на цьому спіткнеться, промисловість і фінанси підуть ком'я головою... а далі світова пожежа“.

Вихід Сер Орр бачить у забезпеченні ринків збуту продукції, у повному забезпеченні працею населення світу, а в результаті гарантії нормального харчування людства.

В. К.

В ОБОРОНІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СКИТАЛЬНИКІВ

ВАШІНГТОН. 25. травня. — Комітет Оборони Скітальників (Резолюція Діфенз Коміті — РДК), що його очолюють Чарльз Поллеті, Роберт Ля Фолетте і Дороти Томпсон, звернувся з окремим меморіалом до конгресового Комітету закордонних справ, в якому заявляє „в принципі“ свою згідність з ІРО, висуваючи рівночасно деякі застереження щодо теперішньої політики офіційних міжнародних організацій для скітальників. В меморіалі стверджується, що проєктована ІРО плянує деякий натиск на скітальників, щоб змусити їх вертатися до країн свого походження. Деякі уступи статуту ІРО будуть окремо охоронятися комуністів, зате переслідувати людей протикомуністичного наставлення. В дальшому стверджується, що персонал ІРО просякнутий комуністами та комуністичними агентами і якщо б ІРО перебрала цей персонал, як проєктується, то це була б чергова велика

загроза для скітальників. Статут ІРО допускає широку і суперечну його інтерпретацію. В статуті ІРО окремо узгадуються втікачі від нацистського, фашистського чи фалангістського режимів, тоді як їх в Європі практично вже майже нема, звужуючи до них саму конституцію ІРО. Натомість є великі нестачі статуту для охорони власне головної маси втікачів від більшовицького режиму. Комітет рішучо протиставиться будь-якому натиску на репатріацію, натомість домагатися, щоб головною метою піклування і допомоги ІРО для скітальників була справа їх нереселення, а не репатріації. Клявуля статуту ІРО, якою відмовляється допомогти „провідникам рухів, ворожих до урядів країн, з яких ці провідники походять“, заперечує „традиційне поняття права азилу, як теж основне право свободи слова“ — говориться в меморіалі.

(„Свобода“ ч. 122).

УКРАЇНЦІ ЗА ОКЕАНОМ

3.000 дол. на переселенський фонд

З нагоди святкування тридцятиліття української державності відбулося віче в Плейгавз, у Вінніпегу. По музикальних точках виголосили промови: о. д-р В. Кушнір та посол Антін Глинка. Півторатисячна публіка гучно привітала посла, який вернувся з подорожі для відвідин українських скітальників в Європі. Пос. Глинка твердить, що на скітальщині перебуває 300 тис. українців. Становище деяких просто розпучливе. Коли пос. Глинка з'ясував нещасне життя скітальників, в залі було чути голосні ридання. Загроза примусової висилки під Совети ще не минула, твердив Глинка. На закінчення він дав заклик до збірки на Переселенський Фонд, яка принесла 3.000 доларів.

Концерт анторів з Києва в Буенос Айрес

У столиці Аргентини, в залі „Консепо де лас Мухерес“ відбувся концерт колишніх акторів-співаків киявської опери, Софії й Івана Шведових, які прибули з Європи останнім транспортом. Заля була випро-

дана наперед, а сама поява акторів викликала бурю невимучених оплесків публіки, яка на чужій гостинній землі вітала українських мистців, що з рідною піснею несли свіжий подих рідних шль і нив. Після перших пісень вручено артистам великі китиці квітів.

(„Свобода“ ч. 104)

50-ліття д-ра Л. Цегельського

У Філадельфії відзначено 50-ліття діяльності д-ра Л. Цегельського. Від 1908 р. до 1918 р. д-р Цегельський був послом до парламенту у Відні і до сойму у Львові, а 1919 р. співтворцем і міністром Західної області Української Народньої Республіки. Був одним із тих, що переводили злуку українських земель в Києві, 22 січня 1919 р. В 1920 р. прибув до США як голова дипломатичної місії Західно-Української Республіки. Д-р Цегельський живе тепер у Філадельфії і є співредактором часопису „Америка“.

Не зважаючи на свої 72 роки, ювілянт дає бере активну участь в громадському житті.

„Про нього ще заговорять в арабському світі“ — писав „Телеграф“ про Абд ель Кріма, колишнього вождя марокканських повстанців проти французів і іспанців, що недавно віддався під захист єгипетського короля Фарука.

На фото: Абд ель Крім (третій зліва — перший ряд) після прибуття до Каїру

(Дена-Більд).

В країні хмародерів

(Від нашого спеціального кореспондента)

(Закінчення)

Старі знайомі

Цікавою особливістю американського життя є те, що тут, у протилежність до Німеччини, ніхто нічого не направляє. Не виплачується це робити, бо направа часто коштує стільки ж, як нова річ. Тому про направу взуття, убрання чи білизни ніхто не думає. Просто поношені речі викидається на смітник. На щось справді добре, люксове може дозволити собі лише багата людина, бо це добре — страшенно дороге. Ви можете купити, наприклад, убрання за 20-50-70 доларів. Алеж є убрання й за 250 дол. Тому нищення і викидання непотрібних речей на вулицю зробилося тут манією. Можете зустріти на вулицях різні викинені речі, а на смітниках цілі гори різного добра, від їдлення почавши, а на убраннях, взутті, навіть ліжках кінчаючи.

Правда, є тут чимало різних спеців, що ці речі збирають і потім, підпечувавши трохи, продають за нове. Це, переважно, наші гусятинські чи белзецькі обивателі. Їх крам і їх способи втягнення людей з вулиці до skleпу та виставлювання всякого мотлоху на хідниках можна тут стрінути не на одній вулиці. Зрештою, від них тут тісно. Увесь майже торг в їхніх руках, як у великих магазинах найбільших хмародерів, так і в сутеринних порах, на тротуарах і візках сходю і долішньої частини Нью-Йорку, а їх спосіб захвалювання і недоважування товарів той самий, що й у нашому Белзі чи в варшавських Налевках. Без них Нью-Йорк не був би Нью-Йорком. В їхніх руках також видання часописів, пропаганда, фільми, кіна. І тому звичайний смертний має тут у цій ділянці мало чого до говорення і ще менше до попису.

Американська мода

Не можна оминати хоч би коротким словом американської моди.

Як тільки тут люди не вбираються і як не холять! Щодо цього Нью-Йорк найбільше заслуговує на назву різночких контрастів. Про якусь моду в європейському розумінні не можна тут говорити. В Америці люди ходять, як хто хоче. Одні пані носять купи золота, брилянтів, срібні лиси, як накидки, черевки із золотими оббиттями на підшвах і дивовижні капелюхи. Другі — ті самі речі з усіма блискучими бляшаними імітаціями, треті — зовсім скромний і дешевий одяг, а ще інші ходять лише в сорочках без краваток і в черевиках без шкарпеток. Це останнє зовсім не є тут ознакою бід. Тут взагалі з убрання тяжко розпізнати, хто бідняк, а хто багатий. Нераз робітник по роботі виглядає, як першокласний елігант, а багатий ходить нужденно.

Тому, наприклад, у поїзді не можеш зорієнтуватися, з ким ідеш. Бо в пречудових переділах вагонів із м'якими люксовими фотелями можуть сидіти поруч себе і мільйонер, і робітник. Тут якийсь першої чи другої класи нема. Вагони всі однакові і для всіх. Тут не зустрінете, як у Соедзетах, „м'яких“ і „твердих“ сидінь. Тут усі пані і всі рівні, а не так, як у „наїдемократичніший соціалістичний“, де вам кидається різко у вічі класа привілейованих комісарів і уполіційованих чорноробів-наймитів.

Тут робітник їде авто чи літаком, навіть своїм, якщо його стане на це. Тим то й умови життя, навіть нашого робітника, є цілком інші. Він мусить мати орнобіл (авто), а в хаті рефріжирейтор (електричну холодильню). Тут наш робітник так із цим зрісся, що навіть деякі, що їхали перед війною на відвідини родини до Галичини, брали з собою цей рефріжирейтор на сміх людям. Бо де він ту електричну втичку міг захвати?..

Занукурчені головою

На маргінесі виїздів з Америки зазначу, що звідси може вийти до іншого краю лише той, хто зречеться американського горожанства. Тому тут обмаль людей, що бачили б на свої очі різночужу різницю життя в Америці й інших краях, хоч би й у тих самих Соедзетах. І тому є тут дуже багато дурнів, яких ніщо не переконує. Їм найбільше промовляє й імпопує спритна, коли не сказати просто нахабна, большевицька пропаганда, що вмовляє в них, немовби на большевицьких репаних вербах ростуть сардини з помаранчами. Це явище є теж впливом американських відносин.

Пересічна людина тут не виявляє ніякого інтересу до політики. Її, простіше кажучи, ніщо не цікавить. Вона не хоче нічим ламати собі голову. Цю дурну настанову нащо робітника використала спритна большевицька пропаганда, що, вбравши на себе илашки соборної України і всеслов'янського братерства та сили, вхопила в свої пазури наше робітництво та водить його за ніс куди хоче. Аж до такої міри, що наказує їм усіх праведних, чесних українців називати „бандитами“. Для нашого занукурченого пересічного американського робітника слово большевицьких „Українських Шоденних Вістей“ — є євангелією. Розуміється, не без вини в цьому наш тутешній український провід.

Тому ж слабому інтелектуально і енергетично проводові треба завдавати також кволу і нездатну т. зв. допомогу „бідним скитальникам“, про яку всі чують, але якої ніхто не бачить.

Отаким то Нью-Йорк — місто контрастів. Із своєю особливою людиною і специфічною ментальністю, в якому особливо відбиває контрастом наша новітня свіжа еміграція.

Про інші особливості тутешнього життя напишу іншим разом.

О. НАМОРЧУК.

Напередодні

(Перед загальним студентським з'їздом на еміграції)

29 і 30 червня.. Українське студентство поза межами батьківщини з усіх кінців і закутків чужини збирається в ці дні разом.

В ці дні віч-на-віч зустрічається український студент кийського університету з студентом Львова і Закарпаття, студент Харкова і Одеси з студентом Чернівців і Кубані.

Цей загальний з'їзд українського студентства на чужині є першою нагодою такої зустрічі протягом більш як двох десятиків літ, коли то ще наші батьки, будучи студентами, мали можливість при відновленні української державності з усіх кінців України збиратися на Софійському майдані в Києві. Тому мусимо усвідомити важливість цієї події і ясно поставити перед собою велич завдань українського студента-емігранта. Мусимо не гайнувати часу, а доцільно його використати. Незабаром доведеться більшості з нас стати шахтарями, звичайними робітниками на фабриках чи фермерських плантаціях. Будучи силами трудолюбивого українського народу, ми завжди готові „в поті чола“ виборювати дальшу долю.

Але і в цій випадку ми не сміємо забувати за науку. І тоді мусимо зберегти свою духову єдність. Навіть особливо в цих обставинах, коли нас доля розсіває по найдальших закутках світу після дворічного перебування в Німеччині. Для студентства треба створити один спільний на еміграції часопис, що був би середником зв'язку між нами. Не даймо нашому робітникові, селяни-

нові потонути в чужому морі, не даймо забути їм своєї пахучої землі. Ми зустрінемося з нашими земляками, що більше двох десятиків літ не бачили України. То ж принесімо їм свіжий подих українського чорнозему, шум Дніпра і запах вишневих садів.

В ці дні шлемо свій товариський привіт друзям у Рідному краї, друзям, що сидять ще за дротами як військовополонені, друзям у далекому сибірському та соловецькому засланні. Ці страдальці, наші ідейні друзі не знають і не хочуть знати ніякого поділу на „єдиноправильних“ і „зіпсованих“, на „патріотів“ і „сервілістів“, на Песус з великим і малим „е“, на опозицію і позицію. Там одна Україна, один ворог, один проти ворога фронт.

Ось слова тверезого українця — патріота, письменника Ол. Слісаренка, сказані ним на каторзі в соловецьких снігах:

„Для того, щоб людина стала порядною, чесною і відданою нашій справі, їй треба потрапити до цієї обители. Саме тут, в опіх снігах, невиласних нетрях, ущертках набитих благородними кістками наших попередників, що під шелест сумних сосен соловецьких сплять невідомими, замучені. Тільки тут ми кидаємо наші забобони, кидаємо весь мотлох найрізноманітніших „ізмів“ і дивимось на справу українського буття по-справжньому, по-діловому.“

Ці слова хай будуть наукою для молодих українських патріотів.

Вол. ДУБНЯК.

Піонер американської України

(До 115-річчя з дня народження Андрія-Агапія Гончаренка)

„Земляки мої, родики мої на чужині! Кохайтеся, братайтеся! Подивіться, в якому благу й добрі живуть другі люди: волохи, французи, німці. Чому би й нам в братерстві не жити!“

Ці слова, що не втратили і понині свого актуального значення, тепер уже для нас, „на чужині суших“, належать перу козака-священника Агапія Гончаренка, який першим серед чисельних емігрантів — „русинів“, „малоросів“, „галичан“, „лемків“ і подібних „краян“ назвав себе на американському континенті Українцем.

Європейськи освічена людина, чудовий знавець Близького Сходу, полум'яний патріот нашої Вітчизни, особистий знайомий Шевченка, Куліша, Драгоманова, співробітник революціонерів Герцена і Бакуніна, приятель італійських патріотів Маціні і Гарібальді, — **Андрій Гончаренко** (в ченцях дістав ім'я Агапія), народився в селі Кривин на Київщині 19 серпня 1832 року. Після нижчої школи батько — священник — послав Андрія до духовної семінарії, скінчивши яку, 1853 року він став ченцем Київської Печерської Лаври. Незадовго митрополит Філарет взяв Агапія до себе як секретаря. За кілька років праці в канцелярії митрополита Агапій мав добу нагоду приглянутися до управ-

ління російської церкви зсередини. Ці спостереження позитивно впливали на формування його протиросійського світогляду, що вже в Києві привів Агапія до Куліша і Драгоманова. Коли 1857 року потрібно було вислати представника до російської церкви в Атехах, митрополит, не вагаючись, визначив Гончаренка.

В Греції Гончаренко почав вивчати не лише грецьку мову, а й мови всіх східних народів, що мали зв'язки з Атенами. Будучи вродженим лінгвістом, він дуже швидко й досконало їх опанував. В той час у Лондоні група російських революціонерів видавала антисамодержавні часописи „Колокол“ і „Полярну Звезду“, що відіграли велику роль в формуванні світогляду вільнодумних людей за кордоном та в Росії. З лондонськими емігрантами Гончаренко веде знайомство і починає навіть дописувати до тих часописів. Один з листів Гончаренка до Лондону перехопила царська охранка і того ж самого дня російський амбасадор в Атехах Олександр Озеров, запросивши ченця Агапія пообідати на пароплаві „Русалка“, вручив йому наказ про арешт і негайний від'їзд до Росії.

16-го лютого 1860 року друзі, попереджені листом про арешт (в

той час лист із Атех до Константинополя йшов 36 годин, а пароплав їхав 12 днів!), щасливо викрали Гончаренка, який вже 4-го березня їхав до Лондону, як вільний козак. По півторарічному побуті в Англії, де він, між іншими, здобув і Маціні та Гарібальді, Агапій на короткий час вийшов до Туреччини, а потім дістався на Атенську гору з її численними монастирями. В одному з них він знайшов свого дядька, Дмитра Богуна. Довго не пробувши тут, Гончаренко вирушає спочатку до Єрусалиму; потім переїхав у Ливанські гори, а згодом, боячись попасти до рук російських шпигунів, виїздить до Єгипту. Однак і в Єгипті „недремлює око“ підстергло Гончаренка і організувало невдалий замах. Звідси отець Агапій повертається знову до Атех, підтримує далі тісні зв'язки з втікачами з Росії, зокрема листується з Бакуніним, і, перейнятий ідеєю закласти друкарню в Америці, відпливає із Смірни 18 жовтня 1864 року. Новий 1865 рік зустрів Гончаренко в Бостоні — в північній Америці. За протекцією грецького консула Дмитрія Ботассі „фатер Агапію“ почав служити по грецьких православних церквах, а у вільний час навчати чужинців грецької мови.

Трохи пізніше Біблійне Товариство в Нью-Йорку задумало видати друком арабську біблію. Тому, що Гончаренко добре знав арабську мову, його було прийнято до редакційно колегії.

У вересні 1865 року Гончаренко одружився з Альбіною Цітті, італійкою за походженням, що дуже полюбила мову свого чоловіка і добре її розуміла. Саме в цей час США відкупили від Росії Аляску, тому урядові потрібно було когось із слов'ян, щоб пояснив слов'янам Аляски американську конституцію і американський спосіб вільного життя. Гончаренко закупив друкарню з килинцем і виїхав до Сан-Франциско, де й почав видавати тижневик „Аляска Геральд“ (половина по-російськи, половина по-англійськи. Перше число вийшло 1. 3. 1868 року). Від липня 1868 року для російської частини цього журналу з'явився підзаголовок „Свобода“, де було вмішувало також статті українською мовою. За чотири роки, відпродавши англійську частину американцеві Генрі Джоржеві, а через підпад сил за нехаявши „Свободу“, Гончаренко купив собі хутір за 5 миль від містечка Гайвардс і перейшов жити в гори на чисте повітря.

Свою друкарню розділив на три рівні частини й віддав їх на пам'ятку: Смітсоніан-інституту у Вашингтоні, Конгресовій Бібліотеці у Вашингтоні та друкарні Бенкрофта у Сан-Франциско.

З українцями, що вже тоді жили в Сан-Франциско, Гончаренко часто стрічався і жив з ними дружно. При одній такій зустрічі Гончаренко попросив д-ра Гр. Даниса, щоб він пішов з ним до редакції „Овкленд

Трібун“ і передав свою біографію, яка була цілком надрукована.

Одну з таких зустрічей (1910), так описує пані Текля Данис:

„... В паркані фіртка, а на ній видніється напис великими літерами червоною фарбою: „Україна“. В мене серце так і забилося: „Україна в Каліфорнії!“ — хтось із наших зауважив: „А на Україні Московщина...“ Входили через фіртку і тут бачимо домики, а над самими дверима напис синьо-жовтими літерами: „Свобода“. Від зворушення мені в очах стали сльози... Нас привітав першим пес „Бриско“, а потім вийшов із хати старець середнього росту з ціпком в руках, в козацькій шапці на голові. На його похилених плечах спало сріблесте волосся, наче пелюстки відцвілого дерева. Його глибоко в голову западі очі виявляли велику доброту. Зпід сивої бороди й вусів добродушно всміхалися в розмові його зморшені уста. Тут мимоволі майнула думка: „Чому така неправда на світі? Чому найкращі сили України розпоршені по світі, по закутках чужих земель, а на своїй рідній — годуються зайди?“

... Ми розмовляли на дворі під деревом, Альбіна (його дружина — М. Т.) поставила чай на столик, а Гончаренко наливав склянки й ставив перед нами. Коли вже все було готове, він сказав, що треба помолитися по-нашому, по-україн-

(Далі на 4-й стор.)

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

Вислід конкурсу на твори дитячої літератури

Жюрі конкурсу на твори дитячої літератури В-ва „Нашим дітям“ ОПДЛ, в складі: Людмила Коваленко, Роман Купчинський і Богдан Гарман, по розгляді надісланих творів, вирішило:

1. Нагород не признати нікому, а весь конкурсний фонд розділити на три рівні нагороди по 500 НМ за такі твори:

1. Леонідові Полтаві (гасло „Катерина“) за збірку віршів для дітей наймолодшого й молодшого віку п. н. „Моя книжечка“.

2. Аверірові Коломийцеві (г. „Жевжик“) за п'єсу для дит. лялькового театру п. н. „Про Оксану-Бранку, пастушка і чародійного батіжка“.

3. Миколі Погідному (г. В. Демчина) за історичне оповідання для дітей середнього й старшого віку п. „Історія срібної гривні“.

По за нагородами жюрі відзначило такі твори:

1. Роксана Вишневецька: „Материнки“—збірка оповідань для дітей старшого віку і юнацтва. Твір не одержав нагороди через недодержання умов конкурсу (друкується вже в іншому видавництві);

2. П. Діброва: „Лялька під ялинкою“—п'єса на 3 відслони для дит. театру для дітей середнього віку;

3. Оксана Лятуринська: „Бедрик“—збірка віршів для дітей різних віків;

4. Ганна Черинь: „Зайчиків пиріг“—віршоване оповідання-жарт для дітей наймолодшого й молодшого віку;

5. Василь Оленчин: „Різдво на чужині“—збірка оповідань для дітей середнього віку;

6. Т. Біленька: „Меч св. Юрія“—оповідання для дітей середнього й старшого віку;

7. І. Бондарчук: „Розгублені квіти“—збірка оповідань для дітей середнього й старшого віку.

По за конкурсом розглянуто й відзначено „Петрусьову повість“ Олени Цегельської для дітей середнього й старшого віку. Авторка прислала твір під власним прізвищем, що унеможливило включити його до конкурсу, а з цим його об'єктивний розгляд і оцінку.

Право передруку названих творів залишається, згідно з умовами конкурсу, за ОПДЛ, по складенні відповідної умови з авторами. Усі інші твори можуть відібрати автори найдалі до половини липня ц. р. в ОПДЛ, Мюнхен, Дахауерштр. 9-П (пластова канцелярія), чи одержати поштою по присилці пошт, значків на пересилку.

Проголошено на ІІ з'їзді ОПДЛ в Берхтесгадені, 7 червня 1947.

Конкурс на твори дитячої й юнацької літератури

В-во „Нашим дітям“ ОПДЛ проголошує цим другим конкурс на твори дитячої та юнацької літератури а саме:

1. На а) повість з сучасного чи минулого українського життя або української природи, б) фантастичну повість з українською тематикою, в) літературну біографію визначної української постаті (науковець, дослідник, мандрівник, малай, музикант, полководець і под.) з підкресленням часу її дитинства й молодості. Призначення для дітей 9-10 р. життя або для юнацтва.

2. На а) збірку оповідань з суч. чи мин. українського життя або української природи, б) збірку казок або байок з українською тематикою чи кольором, в) збірку літературних біографічних нарисів про визначні українські постаті, при чому об'єм нарисів про одну постать не може вийти менше, як один авторський аркуш. Призначення для будь-якого віку дітей чи юнацтва.

Розмір конкурсних творів найменше чотири авторські аркуші (1 авт. аркуш—40 000 знаків—20 сторін машинопису).

Нагороди: I. — 3000, II. — 2000, III. — 1000 НМ, при чому I-ша нагорода може бути призначена тільки за повість, або літературну біографію як під I.

Твори, позначені гаслом, з долученою заклеєною конвертою, з адресою автора всередині, з назвою твору і гаслом звернуто подавати на адресу: „Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, Мюнхен, Дахауерштр. 9-П. Речення подачі творів: 1 вересня 47.“

При розгляді творів братиметься до уваги крім літературно-мистецької вартості також національно-виховну вартість, переважність для дітей і юнацтва, що виросло чи виростає на чужині.

В-во застерігає за собою право передруку нагороджених творів за сплатою звичайного авторського гонорару.

Склад оціночного жюрі буде поданий пізніше.

Проголошено в Берхтесгадені, під час ІІ з'їзду ОПДЛ, 7 червня 1947.

В-во „Нашим дітям“ ОПДЛ.

ПІОНЕР АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ

(закінчення з 3-ої стор.)

ськи. Ми глянули одно на одного: Грицю, „Ще не вмерла Україна“,— звернулася я до мужа. Ми встали й заспівали. Піднявся й старенький Гончаренко, зняв свою козацьку шапку з голови, на якій вітер розвіяв сиве волосся. Коли він стояв, спершись на ціпок, — по його обличчі покотилися великі перли-сльози, які він обтирав полою своєї сукмани.

„Земляки мої“, — промовив Гончаренко, — я був з вами один мент в Україні...“

Після чаю повів нас до городу показати своє господарство. Перед хатою росла велика сосна, яку він тут сам посадив. Потім привів під вишню і сказав, що це наша українська вишня. „Таких тут нема: вишня і сосна — це емігранти“. Потім ми прийшли до потоку. „Тут моя святиня“, — пояснив він, — показуючи палицею на кам'яну печеру, над якою виднів образ Матері Божої і Хрест, — тут я вітаю молодих, христу діточок і хвалю Всевишнього“.

На скелі було вирізьблено декілька імен, між ними ім'я Верещакіна, славного російського маляра, який, перебуваючи у Сан-Франціско, часто його відвідував.

Після цієї візиту я відвідувала Гончаренка частіше. Кожна прогулянка до нього була для мене дуже приємною. В його розмовах я переживала минулину та історичні події. Він знав особисто Драгоманова та інших наших велетнів духу. З Шевченком разом був на весіллі в Куліша, але казав: „Я стояв під стіною і дивився, як Шевченко танцював, бо він був уже тоді парубок, а я лише підліток.“

Коли почалася світова війна в 1914 році, Гончаренко мав великі надії на сповнення свого бажання: „Тепер вже не вмеру, поки не буде мій народ вільний. Може моє тіло старе, однак мій дух молодий. В нашій краї будемо хазяйнувати по-своєму, та й в церкві будемо співати по-українськи. Московський прапор скинемо, а на його місце поставимо жовтоблакитний. Я ще не старий їхати на кораблі... Наш край, джерело козацтва, як фенікс, воскресне на добро людям, вічну правду й волю.“

Однак не сповнилося його бажання. Він умер 7 травня 1916 року, ще до проголошення незалежної України. Гурток українців з Сан-Франціско похоронив його коло Альвіні, яка на недовгий час випередила свого улюбленого чоловіка.

Микола ТАВОЛГА.

ІЛЛЯ ВАКУЛОВСЬКИЙ

НЕКРОЛОГ

На 48 році свого життя 4. 6. 47 р. відійшов у вічний спокій Ілля Вакуловський. Обірвалось життя труженика-борця, що все своє життя стояв на захисті інтересів свого народу.

Між нами є люди, які знають його по гімназії — з першої світової війни, з визвольних змагань, а ще більше з незабутньої трагедії під Крутами. З визвольних змагань покійний вийшов з дуже пошкодженою ногою та десятком інших ран. Але не його не спало — він продовжує навчання і закінчує університет. А потім працює адвокатом. Тут він завжди був на боці покривджених та справедливості. Запроторений війною на чужину з неповнолітніми дітьми, з пологою ногою, він не став дарувати часу, а власною працею здобував шматок хліба собі й дітям. І до останніх днів у таборі він не кинув праці. І тепер, коли на рідних землях України летить кров наших братів, продовжує в тих колишніх визвольних змагань, тоді, коли полум'ям охоплені убогі хати українських сіл, — тоді саме покійний І. Вакуловський склонив свою голову. Нехай же його пам'ять навки пишеться між нами доброю здолюю, як за борця, що боровся за долю свого народу. Ілля Вакуловський був кристальної чистоти людина. Поділяємо тяжкий сум та вносимо наше співчуття дітям-сиротам та братові. ДРУЗІ ПОКІЙНОГО.

СПОРТ

Товариські боксерські змагання

„Довбуш“ (Фрайман) — „Лев“ Міттенвальд.

Змагання відбулися 7. 6. ц. р. у театральній залі на рингу на спені.

1. У першій зустрічі боролися Майко з „Довбуша“—вага 58 кг. з Кузьмою з „Лева“—вага 59 кг. Вислід не рішеним. Технічно Кузьма кращий.

2. Друга зустріч: Войткович 64 кг. з Гарваєм 60 кг. („Лев“) — вага півлегка. На точках виграв Гарвай. Войткович силою і технічно переважає, однак зробив дві карні точки.

3. Третя зустріч „Довбуш“—Барчук 69 кг. і Перун 70 кг. Вага легка. Барчук переміг противника технічно в другій рунді.

4. Матвійчук А. („Довбуш“) 76 1/2 кг. — Дацко 77 кг. Матвійчук переважає в двох перших рундах, в третій ослаб. Виграє на точках Дацко. Вислід повинен бути не рішеним. Вага півтяжка.

5. Друляк („Довбуш“), вага півтяжка з Хомяком, вага тяжка—81 кг. Виграє на точках Хома. В першій рунді придуває противника, а суддя не звертає уваги. Друляк витривалий устояв проти противника з тяжкої ваги.

Пунктовий суддя п. Шнайдер добрий, однак у своїх рішеннях мусів уступити перед погрозами з боку найкращих змагунів-футболістів з Т-ва „Лев“. Ця поведінка наших першунів заслуговує на засудження. Рішеним суддя п. Романець Степан не вправився із своїми обов'язками. Публіка спортивно не вироблена. Т-во „Лев“ не додержувалося укладеної з „Довбушем“ умови. Отже „Довбуш“ мусів погодитися на боротьбу по двохвилинних рундах, а не трихвилинних; на боротьбу Друляка з Хомяком, бо шкідливі змагання не могли б відбуватися. Від змагунів найкращого нашого Т-ва, вимагається доброго прикладу, а не перемого будь-що-будь, не перебираючи в засобах. РФК вкладає мало праці у ділянку боксу.

ПРИСУТНІЙ.

Наука і техніка

Світовий рекорд швидкості. Пілот одного з англійських ракетових літаків встановив на відтинку Брюсель — Копенгаген новий рекорд швидкості, пролетівши вищезазначену відстань за 45 хвилин. Це означає, що швидкість літака становила 1046 км за год.

„Корисний вантаж“. Згідно з повідомленням інформаційної агенції АП, перевезено перший пробний політ найновішого чотири моторового бомбардувальника з ракетовими моторами. Його „корисний вантаж“ сягає майже 300 центнерів.

УВАГА!

Нова збірка оповідань Івана Смоля

„ДІВЧИНА З ВІННИЦІ“

Ціна 5 НМ. Набуйте в книгарнях і кіосках.

За співпраці найліпших українських літературних, мистецьких та наукових сил на чужині почне

ТРЕТІЙ РІК ВИДАННЯ

ПЕРШИЙ НА ТЕРЕНАХ НІМЕЧЧИНИ

ПЕРШИЙ АВТОРИЗОВАНИЙ

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

ПЛАСТУН-SCOUT

Виходить щомісяця. Кольоровий друк.

Міститиме пригодницькі, історичні та науково-популярні оповідання, зразки найліпшого красномовства українського й перекладного; мандрівництво, репортажі про чужі краї, спорт, філателію, шахи, пластову практику та інструктивні статті, розвагові матеріали, гумор. Крім того на продовження історичний роман (П. Феденко: „Гетьман Сагайдачний“), пригодницькі оповідання (В. Софронів: „Гірськими пляями“), ілюстровану Історію України, летунський курс, репортажний курс.

З огляду на обмежений наклад, журнал надсилатиметься лише тим передплатникам, що зголосяться і надішлють передплату на чверть року (15. марок) не пізніше червня 1947.

Кожний 50-ий передплатник одержить премію (по жеребку):

від 50 до 500: книжку І. Багрянного: „ТИГРОЛОВИ“
від 550 до 1000: книжку В. Гая: „ШУКАЧІ ВЛАКИТНИХ ПЕРЛІВ“
від 1050 до 1500: книжку І. Теслі: „НАША БАТЬКІВЩИНА“
від 1550 до 2000: книжку О. Мардені: „ВОЛЯ І УСІХ“.

Гроші надсилати поштовим переказом на адр. „Plastun-Scout“, Augsburg, Postamt 2 - Postfach.

Долучений купон-замовлення Адміністрація ПЛАСТУНА просить витягти, виповнити і в запліненому конверті надіслати на адресу: „Plastun-Scout“, Augsburg, Postamt 2 - Postfach.

Адміністрації ПЛАСТУНА, Авсбург.

Проху надіслати мені „Пластуна“ на адресу

Ім'я та прізвище

Адреса (блок, кімната або вулиця й число)

(табір - місто)

(число пошт. району Німеччини та Зона)

Передплату на чверть року, 15. нім. марок, надсилаю рівночасно поштовим переказом.

РОЗШУКИ ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Анатоль Садор розшукує двоюрідну сестру Гюно та Ліду Бредихіну Гюно Півневу. Адреса: Новий Ульм, ред. „Укр. Вісті“.

Рідних і знайомих — Хоменко Григорій. Писати на „Українські Вісті“ для Анатолія.

Рідні і знайомі відгукніться на адресу „Українські Вісті“ для Посеви Ів.

Знайомих з Волині шукає Остап Крижанівський. Rothenburg, o. t. Detwang 23 (13a).

Сім'ю Верховчан — Святослав Гаврилович Чорнобровець. Anatolij Jacuk, Winzer (am Donau), b. Degen-dorf, Ukr. Lager, Bl. 5. (для С.Ч.). 3

Рідні і знайомі відгукніться на адресу „Укр. Вісті“ для Василя Ганжі.

Своїх батьків: Василя і Александру Матусяк — Олена Матусяк (по чоловікові Вакал): Linz Binder Michel am Binder Michel 36. Helene Wakal.

Батька Харченка Григорія та брата Павла Харченка Андрія: Horglinsen, Augsburgerstrasse 13.

Славко Яремко із села Спасів, пошта Тартаків, повіт Сокаль, Галичина. Відгукніться на адресу: Н. Ульм, Райнгадтказерне, Чубак Василь, Бл. С., кім. 56.

Гордійчука Юзюка з Ірм'яниччини і Стецюка Тихона, котрий був у Варшаві й попов у полка до німців в 1939 р. Степук Яків: München, Rosenheimerstr. 46-a.

Вуйка Дебала Івана, Гордієнка Олексія — останній перебував в Данцігу — Гордієнко Сергій: Ukrainische Lager. Stuttgart-Zuffenhausen.

Рідні та знайомі відгукніться на „У В“ (для Миколи Терещенка).

Міхневича Миколу, сина Андрія, народж. 1923 р., з дому гміна Сігневе, повіт Пружана, останній час працює м. Котбус дружина Міхневич Теклі: Post Immdorf (20) über Braunschweig, D. P. Camp A.B.C.

Свого сина Володимира, уродж. 29. 6. 1925 р., село Гиновичі п. Бережани — Вох Василь: Hallendorf Lag. 25. B. über Lebenstet Braunschweig (20).

Загублену легітимайшу, видану Дирекцією Української Реальної Гімназії на ім'я проф. гімназії Балабана Григорія, вважати не дійсною.

Подаємо гаску оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надвишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надіслати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ТРИЧ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, п'ятницю і неділю.

Приймається передплата:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

ціна окремого числа 50 Пф

Організуйте групову передплату та згодується для кольорного. — Кольортерам зняжка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися листом і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainiski Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничу Опілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невміщення дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим редакторам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainiski Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блок „А“, віл 8—12 год. щодня, крім суботи.

Authorized by Information

Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung Neu-Ulm — Ludwigstraße 10